

[Ninn-Hansen]

det, man er nået til i dag – og det er vel det eneste helt rigtige, der står i denne redegørelse, at udsættelsen var et led i regeringsaftalen. Jeg mener, der er truffet en aldeles forkert beslutning, hvad enten udsættelsen bliver på de godt 2 år, der er tilbage af denne valgperiode, eller den fortsætter ind i næste valgperiode. Jeg beder ministeren om at besvare spørgsmålet, om de 4–5 år har den politiske begrundelse, vi andre kan antage.

Jeg mener, det er en forkert beslutning. Så kan man sige: så se dog at få den ændret! Der er jo gode venner og tilhængere af det standpunkt, der sidder parat med dagsordener og alt muligt andet. Ja men hvorfor dog? Sådanne dagsordener kan man godt stille, men vi ved da, hvordan det går. Vi ved da, at regeringen allerede har lavet sin afværgedagsorden; man tager ministerens redegørelse til efterretning, og så er det sket. Jeg vil ærlig talt sige: selv om vi har fået det indtryk, at regeringen arbejder med denne mølposeteori, og selv om den afviser os i udvalgene, så lad os dog gøre et forsøg.

Finansministeren er ikke til stede i øjeblikket, men jeg håber, han kommer under forespørgslen, for jeg har nogle spørgsmål at stille finansministeren, som jo er den, der står for de samlede investeringer. Vi har drøftet hele sagen i politisk-økonomisk udvalg, og det, jeg gerne vil have at vide af finansministeren, inden vi skal stemme i den sag – hvis dagsordenerne, hvad jeg advarer imod, bliver fremsat – er: hvor meget kan vi få lov til at tale med regeringen om i den sag i politisk-økonomisk udvalg? Det har noget at gøre med: har regeringen fortsat en investeringsplan, eller vil man lade alt med de store investeringsopgaver ligge og flyde? Nu har man forandret på dette punkt; kan vi tale om det i politisk-økonomisk udvalg? Jeg forventer altså finansministerens svar. Når vi har gjort det på grundlag af en udbygning af finansministerens redegørelse fra maj måned, så mener jeg, det er rigtigt, at folketinget, der har truffet visse beslutninger i den sag, træffer en juridisk bindende beslutning byggende på loven af 1975 og med en så kort udsættelse som muligt.

Vi erkender, at stemningerne og meget andet har skabt et andet flertal. Hr. Knud Damgaard havde jo ret i, at da hr. Kjeld Olesen udtalte sig som trafikminister, som han gjorde, så havde han et flertal, og han

udtalte sig fornuftigt – det kan man også gøre, når man har et flertal bag sig, det sker. Men hr. Knud Damgaard glemte bare at oplyse, at når hr. Kjeld Olesen ikke har et flertal i dag, så er det, fordi hr. Knud Damgaard og hans partifæller er sprunget over til et andet standpunkt. Det skal vi lige have med i billedet. Slet ikke for at drille, for vi ønsker det modsatte. Vi ønsker, at vi får en fornuftig aftale nu. Man har bøjet sig for en stemning, en pression, men vi prøver på – og det er jo vigtigt i trafikpolitikken – at få socialdemokratiet ind på de rigtige skinner. Det har ikke noget at gøre med, at vi vil nøjes med tunnelprojektet, det vil jeg sige, for vi ønsker bestemt ikke, det skal være det, men det er tiltrængt, at et stort parti som socialdemokratiet også lærer at holde fast på standpunkterne og ikke bare farer rundt efter skiftende stemninger, for det er jo det, man har gjort. Jeg kan godt se, at det kunne være svært at undgå at falde for disse stemninger. Hvis vi skulle bede de virkelige sejrherre her i salen om at rejse sig – jeg skal nok lade være med at gøre det – så skulle jo fremskridtspartiets og SFs medlemmer op at stå, de har jo fået medhold og kan glæde sig over, at de har fået de to store partier, som det ellers er, til at falde fuldstændig omkuld i denne sag.

Der har været god hjælp til at oparbejde den stemning, bevar mig vel, alle var parate, og man kunne samle revl og krat. Nogle sagde: ingen bro, nogle sagde: slet ingenting, og andre sagde: tunnel; man samlede det hele imod projektet.

En til vil jeg gerne rose, det er venstres nuværende politiske ordfører, hr. Ellemann-Jensen. Han gjorde et dygtigt, energisk arbejde, og hver gang han sagde noget, så var vennerne fra TV-Avisen til stede. Hver gang. De var der hele tiden. De lavede udsendelser i TV-Avisen, de lavede en særlig udsendelse i TV til ære for ham. Hvor mange tilhængere af broen var der? En. Hvor mange modstandere? 7–8 stykker. Dem hentede man rundt omkring, nogle i studiet og nogle udenfor. Det er det kraftigste angreb på den balance, TV burde have, vi har set ved den lejlighed. Vennerne var der, parate hele tiden. Fjernsynet var der, hver gang der havde været møde i PØ-udvalget. Hvor har fjernsynet været senere? Hver gang der har været møde i PØ-udvalget efter den tid, hvor man skulle have besked om – og det var det virkelig interes-